

1863 49 29. Secret

Ο ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΑ.

381

Ἐγείρ' ἐπέων σφίρ οἴμον
Λεγόν' αὖτ'ε δὲ παλαιὸν οἶνον. (Πίνδαρος Ὀλυμ. Θ'. 72)

Ἦλθ' ἡ ὥρα τὸ ποτήρι, ὡς ἀπάνου νὰ γεμίσω,
Ὁ καιρὸς ἐφθασε τώρα, νὰ χορέψω, νὰ μεθύσω.
Τί κρασί! ἀδέλφια εἶναι! ὅταν τὸ Ἐνωσις μυρίζει!
Ὅταν μέσα σ' τῆς ἀγάπης, τὴν κανάτα τσιτσιρίζει!
Ἄς χαθοῦν ὅλα τὰ πάθη, ἄς σβυσθῇ κάθε κακία.
Σ' τοῦ κρασιοῦ τὴν κολυμβήθρα, ἄς πνιγῇ καθ' ἁμαρτία.
Ἐνα τώρα μένει δόγμα.
Πρὶν ἀδειάσῃ τὸ ποτήρι, νὰ μὴ ἔγαινη ἀπὸ τὸ στόμα.

Ὡ κρασάκι! Ὡ γλυκάδαις! μάλιστα σὲ διψασμένα
Στόματα, ποῦ τὰ ἔχε ἡ βία τόσους χρόνους χωρισμένα!
Φαντασθῆτε τὴν χαρὰ μου, ἂν χαρὰ τὴν ὑπερβαίνει...
Φαντασθῆτε τὴν κανάτα, ὡς ἀπάνου ἀφρισμένη.
Καὶ τριγύρου μύρια ἀδέλφια, νὰ χορεύουν καὶ νὰ πίνουν.
Καὶ τὴ Μάνα τους μὲ δόξα, καὶ φιλιὰ νὰ περιχύνουν!
Καὶ ἡ Μάνα ἕνα-ἕνα,
Τὰ παιδιὰ τῆς ν' ἀγκαλιάζῃ, ποῦ τὰ βλέπει ἐνωμένα!

Λοιπὸν ζήτω τὸ βουτσί μου, καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ ἄς ζήσῃ,
Ὅποιος εἰς τοῦ ἐθνισμοῦ του, τρέχει τ' ἅγιο μεθύσι.
Καὶ δὲν εἶναι οὔτε ἕνας, νὰ μὴν τρέχῃ ἀπ' ὀπίσω,
Νὰ φωνάζῃ.— Κέρασέ με, νὰ χορέψω, νὰ μεθύσω.
Ὡ κρασάκι μὲ ἀλήθεια! Τὸ Ἐνωσις μας! Ὡ γλυκάδα!
Φέρτε, βάλτε σ' τὰ ποτήρια, καὶ καθ' ἕνας σ' τὴν ἀράδα.
Πίνετε ὅλον τὸ χρόνο,
Καὶ ἄς πάρῃ ἡ Ἑλλάδα καὶ τὸν Τουρκικὸ τὸ θρόνο!

Πίνετε. Κι ὁ βασιλεὺς μας εἶναι νέος, καὶ τ' ἀρέσει,
Δὲν τὸν μέλλει, ἂν σ' τὴν Πόλι, φουσανέλα γόδη καὶ φέσι.
Τὸ κρασί τὸ ἀδελφισμῆς; τί θαυμάσια δὲν κάνει;
Ἐποῖός με φρόνησι, καὶ ἀγάπη εἰς τὸ μέλλον του δὲ φθάνει;
Θὰ στοχάζεστε πὼς λέω, γὰρ τὸν Τούρκο ἐναντία.
Ὅχι μάλιστα, τὸν θέλω. Ἄλλὰ ποῦ; — Εἰς τὴν Ἀσία.
Ναί. Ἐκεῖ ἄς πᾶ νὰ ζήσῃ
Καὶ τὸν τόπο τοῦ Σταυροῦ μας, καθὼς ἦτανε ν' ἀφήσῃ.

Τὰ κρασόλογά μου τοῦτα, μὲ τὸ πῆε νὰν τὰ φυλάτε.
Ὡ χαμός! ἂ σὰς ξεφύγῃ τὸ « Ἀλλήλους ἀγαπάτε. »
Γ' εἶσαι-τ' εἶμαι, ὅποιος λείει, εἶν' ἐχθρὸς εἰς τὸ κρασί μας.
Εἶν' ἐχθρὸς καὶ τῆς Πατρίδος, καὶ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς μας.

Πίνετε λοιπὸν, νι ἄς πᾶ τὸ βουτσί, ἀνοίγω κι ἄλλο.
Τσοῦζετε, κ' ἐγὼ τραβάω, τραγουδάτε, κ' ἐγὼ ψάλλω.
Ἦ βαρύτονή μου λύρα,
Σ' τὸν Γεώργιον τὸν πρῶτον, βλέπει τὴ χρυσῆ τῆς μοῦρα.

Ἦ ἀρχαία μας ἡ δόξα, εἰς τὸ σκῆπρό του κλεισμένη,
Θαύγῃ ὄξου κάμμιτ' ἕρα, ὅταν τὴ νύφη στολισμένη.
Ἦ πότα τοῦτο; — Τοῦ βουτσιοῦ μου τὸ σφάνι ὅταν τρίξῃ,
Καὶ σ' τὸ τρίξιμό του μέσα, τάφο τῆς σκλαβιάς ν' ἀνοίξῃ.
Ὡ ἀδέλφια! Ὡρα-ῶρα, τὸ μισθό μου ἀπ τὸ κεφάλι
Ἐπετάκτῃ, ποῦ θυμῶμαι τὴν ἡμέρα τὴ μεγάλη.
Ναὶ θυμῶμαι, κ' ἡ χαρὰ μου
Κατεβάξῃ ἀπὸ τὰ μάτια ἄς βροχῇ τὰ δάκρυά μου.

Βλέπω ναί, πὼς τὸ κρασί μου, τὴν ἡμέρα θε νὰ φέρῃ.
Καὶ γὰρ τοῦτο ἄς κρατοῦμε, τὴν κανάτα μας σ' τὸ χέρι.
Ἦ θέλεις ἐθνισμὸ; — Κρασάκι. Ἦ θέλεις μάθησι; — Κανάτα.
Ἦ θέλεις πρόοδο; — Νὰ πίνῃς ἄδολο, καὶ σ' τὰ γιομάτα.
Ὡς κ' ἰὸ Θιὸς γὰρ νὰ μᾶς ἔχῃ καθαρὸς σ' τὴν ἑρνή κρίσι,
Μὲ αὐτὸν νὰ ἐνωθοῦμε, κρασί ἔχει διορίσει.
Τὸ λοιπὸν κρασί σταμνί.
Καὶ μεγάρῃ οἱ Ἑβραῖοι ὅλοι ἄς γένουν χριστιανοί.

Βάλτε—βάλτε, σ' τὴν χαρὰ μας, ὡς ἀπάνου τὰ ποτήρια
Μὴ κάνεις λειποτακτῆσῃ, δὲν χρειάζονται χατήρια
Ἐνωσι. Κρασί. Ἀγάπη. Πιάσετε χοροὺς τραγούδια
Εἰς τὸ σῆθι τὸ Σταυρὸ μας, καὶ σ' τὴ μέση μας λουλουδιὰ.
Ἀληθμονησιὰ εἰς ὅλα. — Τούτῃ εἶν' ἡ Ἐνωσις μας,
Τοῦτ' ἀξιάει τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Ἐθνικὴ τιμὴ μας.
Λοιπὸν Ζήτω ἡ Πατρίς μας!
Ζήτω καὶ ὁ Βασιλεὺς μας! ἂν καὶ νέος, πλὴν πατὴρ μας.

Ζήτησαν αἱ τρεῖς δυνάμεις! Ζήτησαν καὶ τὰ νησιὰ
Τὰ ἐπτά τοῦ Ἰονίου φορτωμένα μὲ κρασιὰ.
Καὶ τὸ φοβερὸ βουτσί του, ζήτω τοῦ Κρασοπατέρα!
Ποῦ φυλάει νὰ τ' ἀνοίξῃ τὴ Μεγάλῃ τὴν Ἡμέρα.

I. A. APABANTINOS.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

Αρ. Εισ. 417
V322